

EX-TENNISSEER **DOGGER** LEEFDE VAN **CRISIS NAAR CRISIS**

OPSTAAN EN WEER DOORGAAN

'Het paranoïde schuilen achter de gordijnen is voorbij. Ik word rustiger maar ben nog wel high. In dit korte moment ben ik ontspannen. Dat is het moment dat ik weer cocaïne neem. Omdat het moet. Het móét. De angst dat ik verder zal afdalen in het diepste, donkerste van mijn gedachten, is niet te verdragen.'

Een momentopname in het onstuimige leven van Paul Dogger, zoals hij dat laat beschrijven in zijn onlangs verschenen boek. Het Amsterdamse tennistalent van weleer heeft zijn bewogen levensloop laten optekenen. Al lezend val je van de ene verbazing in de andere. Iedereen wist dat hij geen rust in zijn kont had. Dat hij hele foute dingen heeft gedaan en dat hij zijn talent eigenlijk verkwanseld heeft. Maar de openhartige bloemlezing over het reilen en zeilen van een tot junk verworden tennisser raakt de ziel.

Uiteindelijk heeft zijn overlevingsdrang ervoor gezorgd dat de ras-Amsterdammer nog op aarde rondloopt. En dat hij amechtig probeert zijn leven op de rit te krijgen en te houden. Het is voortdurend opstaan en toch weer doorgaan, ondanks alle ellende die hij voor het grootste deel zelf heeft veroorzaakt. Dochter Elly (13), die hem vergezelt, houdt van hem maar noemt hem ook chaotisch. 'Met mijn vader gebeurt elke dag wel wat. Je verzint het niet.'

Nog niet zo lang geleden is de diagnose ADHD bij Dogger (48) gesteld. Een afwijking die in zijn jeugd, in de jaren tachtig, nauwelijks bekend was. Je was

*Hij is een behandelingstraject **INGEGAAN** nadat hij een half jaar geleden een **DIEPE CRISIS** meemaakte. De zoveelste. **OORZAAK** is-ie naar eigen zeggen zelf*

een druk kind of je was een rustig kind. Dat was het wel zo'n beetje. Doggers hersenen werken vanwege de 'aandachttekortstoornis met hyperactiviteit' sneller op prikkels, impulsen, stemmingen en

gebeurtenissen dan bij 'gewone' mensen. Hij is een behandelingstraject ingegaan nadat hij een half jaar geleden een diepe crisis meemaakte. De zoveelste. Oorzaak is-ie naar eigen zeggen zelf, maar Dogger probeert zijn leven te beteren.

Drie dingen, die hem echt pijn doen, moet hij een plek zien te geven. Het overlijden van zijn vader Fred, die werd geveld door de slopende spierziekte MS. De verbroken vriendschap met zijn leeftijdgenoot en tennismaatje in de jeugd, Richard Krajicek, en het gemis van zijn zoon Nakai (18) die in Amerika woont. Het contrast met Krajicek kan bijna niet groter. De Wimbledonkampioen van 1996 maakte het wel en leidt een druk maar onbekommerd leven. Terwijl hij in de jeugd vaak zijn meerdere heeft moeten erkennen in Dogger, die er naar eigen zeggen een zootje van heeft gemaakt.

'HET IS PLOETEREN VOOR ZEG EEN MINIMUMLOON WAAR DAN OOK NOG EEN DEEL VAN WORDT INGEHOUDEN DOOR DE SCHULDSANERING'

Het komt volgens Dogger ook niet meer goed tussen hem en de toernooidirecteur van het ABN AMRO World Tennis Tournament in Rotterdam. 'Ik heb hem dit jaar nog een ellenlange mail gestuurd, waarin ik met de billen bloot ben gegaan. Jammer dat ik niet eens een reactie heb gekregen. Ik begrijp ook wel dat wij in twee verschillende werelden leven. Ik moet alles weer opnieuw opbouwen, terwijl hij zijn zaken goed voor elkaar heeft. Dus als je bij elkaar zit, kom je niet verder dan herinneringen aan vervlogen tijden ophalen. Maar ik vind het wel pijnlijk. Ik heb met Richard zo veel meegemaakt.'

Als Dogger in die riante positie had gezeten zou hij nooit toernooidirecteur zijn geworden. Maar hij verkeert niet in die positie en moet dagelijks maar zien hoe hij rond komt, welke schulden hij kan afbetalen en hoe hij toch ook zijn dochter een keertje kan verrassen met een kleinigheid. Hoe staat Dogger anno 2019 ervoor? 'Het gaat goed maar het is zwaar. Ik werk me een slag in de rondte. Ik zou willen dat ik meer tijd zou hebben voor mijn dochter, voor mijn vriendin. Dat ik de centjes had om mijn zoon op te zoeken in de Verenigde Staten. Een vliegticket van 600 euro is voor mij een gigantisch vermogen. Ik werk bij een autoverhuurbedrijf en geef her en der tennisles. Het is ploeteren voor zeg een minimumloon waar dan ook nog een deel van wordt ingehouden door de schuldsanering. En ik zit al even in deze positie', aldus de man die als 15-jarig jongetje opzien baarde door de ongenaakbare Ivan Lendl in 1987 het vuur na aan de schenen te leggen.

Dogger heeft het gevoel dat het pas sinds een klein half jaar echt beter met hem gaat. 'De laatste maanden hebben in het teken gestaan van veel zelfreflectie. Ik heb een vriendin die geen narigheid pikt en die niet wil meemaken dat haar vriend zich andermaal in de nesten werkt. Ze is ook 48 en wil een normaal, degelijk leven. Ze heeft gelijk. Maar als ik een normaal leven wil leiden moet ik me conformeren aan wat ik nooit heb gewild en wat ook niet in me zit: verantwoordelijkheid nemen. Dat zit niet echt in me. Ik moet mij daar op concentreren en ik krijg daar hulp bij.'

Na een zelfontworpen crash, waarin twintig jaar opgehoopte ellende, stress, angsten en frustraties naar buiten kwam, ging Dogger een maand of zes geleden naar de huisarts. 'Ik kon niets meer. Het was op. Toen heeft hij geconstateerd dat ik ADHD had en heb ik medicijnen gekregen. Iemand met die diagnose moet begrensd worden. Ik doe en deed niet alleen de verkeerde maar ook de goede dingen in het kwadraat. Ik leefde van crisis naar crisis en loste het steeds zelf op. Maar dat veroorzaakte meteen een nieuw probleem want de oplossing deugde niet. Dit voorjaar was het na een bizar leven helemaal op. Ik stortte helemaal in.'

Hij moet zich zien vast te bijten in rust en regelmaat. Twee aspecten die zijn hele leven hebben ontbroken. Behalve de medicijnen krijgt hij daarbij hulp van een 'praatpaal'. 'Voor mij is het zaak mijn dagelijkse leven op orde te hebben. Ik moet voortdurend de controle hebben

'IK GEBRUIKTE DRUGS TOT IK HELEMAAL NIET MEER KON'

en daar moet ik voor nadenken. Het moet zijn gangetje gaan en dat is juist het moeilijkste. Ik heb dat nooit gekund en vond het maar saai als iemand zijn gangetje ging. Ik dacht dat het met mij allemaal nogal meeviel. Maar ik ben erachter gekomen dat dat niet zo was.'

Praten kan hij nog steeds als de beste. Hij geeft in zijn boek opening van zaken en gaat er in dit vraaggesprek dieper op in. Een boek waarin hij niet kon weglopen, niet kon vluchten voor de werkelijkheid. Iets dat hij veelvuldig heeft gedaan. Uit schaamte, stress en angst. Dogger is helemaal in het zwart gekleed maar dat is naar eigen zeggen toeval. Het weerspiegelt geen somber karakter of zoiets. 'Ik ben juist optimistisch van aard. Anders zat ik hier niet meer, denk ik. Maar alles in mijn leven heb ik extreem gedaan. Ik zocht grenzen op en ging er overheen. Ik trainde me bijna stuk. Ik speelde wedstrijden die bij wijze van spreken voor mij 38 uur hadden kunnen duren. Ik gebruikte drugs tot ik helemaal niet meer kon. Ik heb me vaak eenzaam en onbegrepen gevoeld. Hoe meer mensen in de buurt des te eenzamer voelde ik me. Dan keek ik om me heen

'DE LAATSTE TIJD DURF IK VOORZICHTIG WAT VERDER TE KIJKEN. DE SCHULDSANERING DUURT NOG EEN KLEINE DRIE JAAR. DAARNA KAN IK ECHT VERDER'

'HET VOELT ALSOF IK EEN HOOP MENSEN IN DE STEEK HEB GELATEN. DAT VIND IK ERGER DAN MIJN EIGEN ELLENDE'

en zag hoe mensen hun leven leidden. En dan dacht ik: "zo moeilijk kan het toch niet zijn." Maar diep in mijn hart wilde ik ook niet op die manier mijn dagen slijten. "Schiet mij maar lek. Dat nooit", flitste er door mij heen. De crux is echter dat ik wel zal moeten wil ik voor mezelf maar ook voor mijn dierbaren een leuke, normale, persoon zijn. Het is heel dubbel allemaal.'

Dogger leefde tot voor kort bij de dag. Vooruit kijken had geen zin. Het was overleven en zien of er iets te eten en te drinken was. Of er nog schulden konden worden afbetaald. Hij woont in bij zijn moeder, die vroeger achter de bar stond in het clubhuis van de ter ziele gegane vereniging Popeye Goldstar. 'De laatste tijd durf ik voorzichtig wat verder te kijken. Zo hoop ik over een jaar naast mijn werk twintig uur tennisles te geven. Ik moet mijn eigen plekkie creëren voor mijn dochter en mezelf. De schuldsanering duurt nog een kleine drie jaar. Daarna kan ik echt verder.'

Vanaf eind oktober zit hij in een behandelingstraject. Dogger wordt begeleid om niet weer te stranden in goede bedoelingen maar om zijn leven echt op de rails te krijgen. 'Die vrouw legde uit dat ik in een groep terecht zou komen. Ik riep meteen: "oh nee, vergeet het maar. Ik ga echt niet in een groep zitten met mensen die ik niet ken en die allemaal rare fratsen uithalen. Ik ben geen debieltje die oefeningen gaat doen." Pas toen

realiseerde ik me dat mijn weigering een deel van mijn oude gedrag was. Ik wil het niet maar ik ga toch maar. Kijk, mijn manier van leven heeft niet gewerkt. Dus zal ik naar anderen moeten luisteren van wie ik denk dat ze het beste met me voor hebben en dat ze weten waar ze het over hebben.'

Tot voor kort had hij ook geen spijt van het feit dat hij twintig jaar lang chaos heeft veroorzaakt. 'Ik heb bewuste keuzes gemaakt, nou ja, keuzes gemaakt? Ik heb de dingen gedaan waarvan ik dacht dat ze niemand kwaad deden. Ik heb mijn hart gevolgd. Maar ik ben de laatste tijd tot het inzicht gekomen dat ik wel degelijk spijt heb van sommige dingen. Dat mijn zoon is vertrokken naar Amerika bijvoorbeeld. Dat doet pijn maar het is mijn schuld. Of dat ik Elly niet kan geven wat ik zou willen. En vriendschappen, zoals met Richard, die ik om zeep heb geholpen.'

Aan zijn tennistijd heeft hij geen contacten overgehouden. Het gesprek komt op Cees Houweling. De man die de stuwende kracht is geweest achter Dogger, maar ook Krajicek en Brenda Schultz onder handen nam. 'Ik kan me niet herinneren dat ik in technisch opzicht iets heb opgestoken van Houweling. Hij riep alleen maar: "heup, draai, sprint". Je stond alleen maar makkelijke ballen weg te beuken. Maar hij was verdraaid goed in motivatie. Als je bij Houweling de baan af kwam kon je de hele wereld aan. Hij werkte, zonder ingewikkeld te doen, aan je zelfvertrouwen zoals niemand anders dat kon.'

In één adem komen ook de trainers Martin van de Bruggen en Eric van Harpen langs. De mannen van de praktijk die los van de KNLTB schaven aan talent en kampioenen voortbrengen. 'Dat soort mensen moeten ze bij de bond met open armen ontvangen en een topsalaris geven in plaats van afstand te bewaren. Die zijn goud waard en hebben hun bestaansrecht en hun kunde meer dan eens bewezen. Maar ja, dat zijn karakters die niet voortdurend ja en amen roepen.

PAUL DOGGER

Het tennistalent dat ten onder ging aan blessures, drugs en zichzelf

De biografie van Paul Dogger is geschreven door Peter Zantingh. Dogger is opvallend openhartig tegen de auteur die hij voor de schrijfsessie niet persoonlijk kende.

Het boek leest als een trein en zeker als tennisliefhebber komen er herkenbare namen, locaties en toernooien naar voren wat de hoofdstukken nog aantrekkelijker maken. Als je minder goed bent ingevoerd in de tenniswereld leest deze biografie als een roman. Het is voor de gemiddelde mens moeilijk voor te stellen dat dit levensverhaal daadwerkelijk van één persoon is.

Het boek is voor €21,99 o.a. te bestellen bij Bol.com.

'ALS JE BIJ HOUWELING DE BAAN AF KWAM KON JE DE HELE WERELD AAN'

Ik moet ook punten halen om mijn trainerslicentie te behouden. Ridicuul. Ik doe er ook niet aan mee. Ik vind het pure geldklopperij. Jammer. Ook hoe de jeugd tegenwoordig met allerlei spelletjes wordt geconfronteerd. Het is tenenkrommend. Je moet gewoon duizend ballen naar de andere kant rossen.'

Als jochie van 12, 13, 14 jaar kon hij daar geen genoeg van krijgen. Tennis was dan ook het enige in zijn leven, want school had hij snel gezien. Dogger was tussen zijn 13de en 17de toonaangevend in Nederland. Internationaal sprak zijn winst in de Orange Bowl, het officieuze wereldkampioenschap voor junioren, tot de verbeelding. Als jonge prof won hij een aantal challengers en één duel op ATP-niveau. Bij de Dutch Open, toen nog op 't Melkhuisje in Hilversum, versloeg hij in de eerste ronde Huub van Boeckel. De meeste indruk maakte hij in 1987 bij het demonstratietoernooi in Ede (Audi-toernooi), waar wereldsterren naar toe werden gehaald.

Als invaller voor de geblesseerd afgehaakte Slowaak Miloslav Mecir zegevierde hij over de Fransman Thierry Tulasne en de Nederlandse nummer één Michiel Schapers. Ivan Lendl, die de wereldranglijst aanvoerde, moest daarna alle zeilen bijzetten om het jeugdige Amsterdamse lefgozertje van zich af te houden. Doggers naam zong in één klap rond.

Waar Krajicek de weg omhoog vond daar ging het echter met Dogger snel bergafwaarts. Vrouwen, drank, drugs en de diepe angst voor aids, de ziekte die zich in de jaren tachtig wereldwijd openbaarde en dood en verderf

zaaide, zorgden voor een onontkoombaar moeras. Een moeras waar hij pas dit jaar uit weet te klauteren.

De garantie op een probleemloze toekomst is er in zijn geval echter (nog) niet. 'Ik ben compleet doelloos en stuurlaas door het leven gegaan. Ik heb nooit vooruit gekeken. Door het maken van dit boek heb ik hoop. Misschien is het zo dat ik daardoor misschien een beetje uit de ellende kom in plaats van erin. Het biedt me hoop en die heb ik lange tijd niet gehad.'

Door de ziekte van zijn vader ging hij als jochie alles relativeren. 'Als je hem als een zielig hoopje in de rolstoel zag zitten, was niets meer belangrijk. Maar als dat relativeren te ver gaat dan is niets meer leuk. Je relativeerde dus vaak ook je eigen gedrag, terwijl je er een puinhoop van maakte. Ik zie nu in dat ik veel mensen onbedoeld pijn heb gedaan. Al die mensen die met mij het beste voor hadden maar die ik te kust en te keur schoffeerde of liet zitten. Het voelt alsof ik een hoop mensen in de steek heb gelaten. Dat vind ik erger dan mijn eigen ellende.'

Dogger is erachter gekomen, eindelijk, dat hij de oorzaak van zijn recalcitrante gedrag in kaart moet brengen. Drugsgebruik, wangedrag op de baan, op de club en op zijn werk zijn in zijn ogen gevolgen van de aard van het beestje. 'Ik heb veel normale dingen gemist in mijn leven door allerlei redenen. Het was continu brandjes blussen. Ik verkeerde in een constante stresssituatie. Je bent boos en ontevreden door je eigen onkunde en dat projecteer je dan op anderen. Ik zie dat pas het laatste half jaar in.' ●

'Dus ik slaap, ik fiets, ik verhuur autootjes, ik geef af en toe tennisles, ik ben met Anette en ik denk na. Ik denk aan de dag dat iemand me vraagt hoe het met me gaat en dat ik zou kunnen zeggen: z'n gangetje. Ja, man, lekker, alles gaat z'n gangetje.'